

Gherasim GHIDIRIM

Limba Mamei

Chişinău 2024

Limba mamei

(Se publică cu unele abateri de la ortografia
introdusă de românizatori în RM.)

I

Limba mamei e străbună,
Cu veșnicia lumii e de-o samă,
De flori frumoase o cunună,
Un dar dar din inimă de mamă.

În lume n-am odor să te asemăn,
Decît icoana Maicei Sfinte,
Te-am iubit din cînt de leagăn
Cu jarul inimii ferbinte.

Cu **Miorița** ai eșit în lume-- ¹⁾
La icoana neamului lampadă,
Cu făclia ei te-ai înălțat pe culme--
O lume-ntreagă să te vadă!

Din zori de vremuri milenare
Mereu ești auzită-n lume,
De la **Moldovanul**, păstorul de mioare
Și neamul e strigat pe nume!

Strămoșii au cîntat balade,
La izbînde Ștefan îndemna oștenii,
În limba mamei la Prohoadă
Își plîng martirii moldovenii.

Hoardele dușmanilor de țară
În panică se risipeau cu larmă
De focul armei și blesteme de ocară,
Strigate de oșteni în limba-mamă!

Cu „*Noapte bună, somn ușor!*”
Odrasla își alină la culcare,
Un glas de mamă, plin de dor,
E auzit în zori la deșteptare.

Îngenunchiați cu fața la icoane,
Comunicau cu Dumnezeu moșnenii,
Vuia Moldova de nunți în toamne,
De urători în toiul ernii!

De la Vasile Lupu, domnitorul,
Cu sufletul de neam ești cununată-- ²⁾
Să fii una cu dregătorii și poporul
Pe plai moldav grăită și cântată!

Varlaam și Dosoftei, mitropoliții,
Ți-au sfințit voroava în biserici, ³⁾
Te-a blagoslovit în rînd cu sfinții
Poetul-preot Mateevici! ⁴⁾

E limpede ca roua dimineții
Descris de cronicari **Trecutul**,
Adevărul tună din letopisețe
Ca să-l audă surdul și mancortul! ⁵⁾

Că-i **Moldovenească** limba - mamă,
Scria și vornicul Ureche,
Ne coborîm cu limba din **romană**,
Romana cu *româna* nu-i păreche!

De neamul meu e altoită
Cu vlăstări creștini din staroslavă,
În Țara Moldovenilor grăită--
Limba mamei e **moldavă!**

II

Cu *transalpina* e soră bună – 6)
De la Roma au pornit în lume,
Două rude nu e una
Și se cade două nume!

Două rude, destine două,
Pe două drumuri răzlețite
Au lăsat și urme amîndouă--
De-a lungul veacurilor vădite.

Numai chiombii și puchioșii
N-au vedere, n-au nici minte,
Habilitați- căscați savantlîcoșii
Nu văd urme diferite!

Comune semne au, firește,
Și cu plaiul nu-s departe,
Multe poduri le unește--
Tot atîtea vame le desparte!

Fariseu de fire ești, române,
Tîlhar și șmecher de ispravă,
Te curcănești cu limba ta română,
Bucșită cu podoabe din moldavă!

Ai limbă lată din furate,
Amar de vreme opintind întruna,
Din două limbi apropiate
Cu franceza șă faci una!

Cuvinte ai *ciordit* străine
Nu cu sacul, dar cu carul,
Le-ai cărat acasă cu *asinul*,
Cînd de trudă îți căzu măgarul!

Sînt *palavre oțioase, aberante,*
În *anturaj rural admonestate*
Că-s *sardonice, ignobile și repugnante,*
De *vulgul mediocru abjurate.* ⁷⁾

Și te lauzi că-i mănoasă
Limba ta în sinonime, ⁸⁾
Nu-ți dai sama, nu îți pasă
Că-i potop de barbarizme!

Un puhoi amarnic de cuvinte
Me-ai băgat și mie din furate,
Înțepenite ca-n morminte,
Zăvorâte dorm în carte!

Stau ca mumii împetrite,
Nu știu drumul de la sate,
Nu-s văzute nici vorbite,
De talpa țării neglijate.

Mi-ai băgat cu sila oltenizme,
De scriitorii clasici ocolite --
La fel de stranii barbarizme
În limba - mamă surghiunite.

Că românii au limba lată--
O știam mai dinainte,
Dar că beau din *puțuri* apă,
Nu-mi trăsni nicidecînd prin minte!

Nu-ți dai sama că-i rușine,
Cînd la dentist te duci cu boala,
Să stai căscat în jilț, române,
Cu cavitatea ta *bucală!*

La târgul tău din București
Îl cumperi și pe aghiută necurat,
Dar încearcă în *piața urbei* să găsești
Roșii verzi pentru murat!

De la tine, bun de gură,
Curg șuvoi cuvinte îndărate,
Cum că ograda-i *bătătură*,
Iar ciuperca e *burete*.

Harbujelul meu cel copt,
Zici că-i *verde păpânaș*,
Ceai din erburî e *decoct--*
Vai, ce nume „drăgălaș!”

Pă românăștă cămăruța e *chilie*,
Chiar *celulă* i se mai spune,
Pentru *domnii* tăi din pușcărie
Ce-au păpat cu dracu prune!

La mine unul Dumnezeu e domn,
La tine –românimea laolaltă:
Și antimoldoveni căzuți din pom,
Si necurați eșiți din baltă!

Eu vede-te-aș și pe tine
Stînd la dubă, în *celulă*,
Cînd hoțește-mi vii la mine,
Să-mi schimbi cușma pe *căciulă*.

De-ai avea tu ochi să vezi,
Aș continua și mai departe
Șirul de exemple și dovezi
Că și limba ne disparte!

E o scornire stranie „ româna,”
Urmașii și-au trădat strămoșii,
Limba lor valaho-transalpina
Au schilodit-o latiniștii, ticăloșii!

Că nici valahul nu auzi vreodată
Ce e „român”-- un fruct ce se mănâncă
Sau vreo dihanie ciudată,
De zoologi necunoscută încă.

Limba ta, pripit „modernizată,”
N-are doine nici cazanii sfinte,
Purtînd nume fals, nebotezată,
Româna în biserici nu se cîntă.

Ești sucit de-o crudă maladie--
Patologie cronică și fără leac:
Mă faci neom ca să-ți samăn ție
La datini, grai și-n orice fleac!

Ai oscîrbit și moldoveni din Ucraina,
Pe vreme de urgie , ca un proclat,
Ai tras rafale cu româna
Din pustiul tău în suflet ! ⁹⁾

Rumânizarea e un calvar ca ciurma,
O spurcăciune, protivnică lui Dumnezeu,
Căci Mîntuitorul zămîslise lumea
Nepotrivită la grai și obicei... ¹⁰⁾

III

Tot aștept să prinzi la minte –
Obârșia să-ți cunoști, române,
Adevărul crud să-l iai aminte
Că ai o naștere păgînă.

Neamul tău nu-i teafăr din născare,
E plodul dragostei Absurdului către Minciună,
Nu-i născut de mame-născătoare,
Dar de mojici cu limba la tribună! ¹¹⁾

Soveste de-ai avea creștină
Măcar pe vârful unui ac,
De falsul românizm ți-ar fi rușine,
Nu mi-ai pomeni de el în veac!

Limba-i rudă, iar tu ești iudă,
Doar la grai sîntem asemeni,
Iuda nu mi-a fost nici este rudă –
Cu Scaraoțki-- frați de gemeni!

Nu-s român și nu îți samăn--
Stricăciuni să-ți pun la cale
Și în vatra ta de leagăn
Ca păgîn să dau năvală!

Cine ești și cum grăești--
Nici un pic nu mă privește,
Cu *citadinii* tăi la București
Poți vorbi măcar turcește!

Am căsuța mea și masă
Că de trudă nu am teamă,
De ai sta mintios acasă,
Nu te-aș ști nici cum te cheamă!

Nu-ți vezi capul de păcate,
De fapte rele și minciună,
De le-ai strînge la un loc pe toate,
Cu vîrful lor ai da de lună.

Din fundături de vremi cărunte
De neamul meu te ții ca scaiul,
Cu războae, jafuri crunte
Mișelește îmi calci plaiul.

Hojma, de la *Miorița*-ncoace,
De cînd te știi vecin cu mine,
N-am eu liniște nici pace,
Nici noroc de zări senine.

Năbădios de fire, jigărît la trup,
Te ciorsăești cu monștri în cîrdășie,
Ai prins și tu nărav de lup
Și te rînjești la mine cu furie!

Cu osmanii, ba cu friții,
Cu Antanta, yanki, NATO,
În feroase alianțe și “frății”
Primejduești Moldova-nvecinată.

Mi-ai nădușit suflarea moldovană
După “unire,” la tine acasă,
Acum ai năpădit Moldova Suverană
Cu aceleași scopuri ucigașe.

Mi-ai șters și numele de **moldovan**
Din rîndul națiilor lumești
Și cu porecla “*român basarabean*”
Mă prohodeai în lumea celor drepți.

Schimbător ca vremea de afară,
Mă osîndești azi prin metode noi--
Cu scîrna românizmului din țară,
Fără focul armei de război.

Ești dușman de neam și țară,
Un blestem în casa noastră,
Eu te-am dat pe ușă- afară,
Tu-mi dai buzna pe fereastră!

Din trecut n-ai scos învățăminte
Și iar te-ndeamnă naiba la păcat,
Ca prostul fără ținare de minte
Tot calci pe aceeași greblă repetat...

**Un belciug în clanț ți-ar fi de leac
Ca izbavă de colonial bardac,
Cînd guvernanți români de cap își fac,
Iar eurocomisarii molcum tac!**

A n e x ă

(Notițe lămuritoare și comentarii)

1) *Cu Miorița ai eșit în lume...*

Balada *Miorița* se numără printre primele opere artistice din creația folclorică a poporului moldovenesc (aproximativ veac.XIII). Deși are o vechime impresionantă, balada, prin conținutul ei profund filozofic și forma artistică armonioasă, e apreciată ca cea mai strălucită și valoroasă comoară a geniului creativ al strămoșilor noștri.

Nimeni nu poate nega faptul că balada *Miorița* a fost creată de moldoveni în limba moldovenească.

Balada mai are semnificația de valoros document istoric și adevărată (metrică) de naștere a neamului moldovenesc în care **pentru prima dată se pomenește numele etnic al poporului nostru – moldovan.**

Autorul anonim al baladei, sub presiunea unor evenimente tragice din istoria neamului, provocate încă din acele vremuri de vecinii noștri hapsîni și pizmași, a descris aceste evenimente într-o formă alegorică cu un dramatism zguduitor și, totodată, cu o delicateță narativă perfectă.

2) *De la Vasile Lupu, domnitorul, Cu sufletul de neam ești cununată...*

3) *Varlaam și Dosoftei, mitropoliții, Ți-au sfințit voroava în biserici...*

Primele documente, scrise de logofeții moldoveni în limba maternă, au apărut în a doua domnie a lui Petru Șhiopu (1578-1579). Însă oficial legalizată în cancelaria domnească limba moldovenească, după cum confirmă autorii *Istoriei Moldovei* (Chișinău 2016), a fost în perioada domniei lui Vasile Lupu (între anii 1634-1653). Din inițiativa domnitorului și a mitropolitului Kievului, Petru Movilă, la mănăstirea Trisfetitele (Trei Ierarhi) din Iași se înființează o tipografie, unde în 1643 apare prima carte moldovenească *Cazania lui Varlaam*. Autorul ei--mitropolitul Moldovei Varlaam (1590-1657).

Un alt ierarh înalt al Bisericii Ortodoxe din Moldova care a contribuit la oficializarea limbii moldovenești în slujbele bisericesti din Moldova a fost mitropolitul Dosoftei(1624-1663).

Ajutat de mitropolitul Rusiei Ioachim, Dosoftei aduce o nouă „tiparniță” în Moldova, unde, printre alte ediții, tipărește propriile sale lucrări - *Dumnezeiască liturghie, Viața și petrecerea sfinților* în 4 volume (1679).

Acestea au fost începuturile...

După cum vedem, lumina cărții moldovenești în Țara Moldovei a trecut prin Biserică, iar **primele fețe bisericești care au sfințit voroava** (cuvântul, vorba) **moldovenilor în sfintele altare au fost mitropoliții Varlaam și Dosoftei.**

(Amănunte la temă, vezi: *Istoria Moldovei*, vol .I, pag.219-228, editată de *Asociația istoricilor și politologilor „Pro Moldova,”* Chișinău, 2016)

4) *Te-a blagoslovit în rînd cu sfinții*
Poetul-preot Mateevici.

Cel mai dîrz și talentat apărător al limbii moldovenești a fost și rămîne poetul-preot Alexei Mateevici(1888-1917).

Fără teamă de echivoc, putem spune că *Limba Noastră*, scrisă de A. Mateevici, e cea mai cunoscută operă literară dintre toate creațiile poezilor noștri din toate vremurile care au trăit și au creat pe acest pămînt moldovenesc. Și nu numai de aceea că e actualul imn al Republicii Moldova. Imn al țării a devenit din întâmplare și, la drept vorbind ,este un paradox țipător la cer în condițiile de astăzi, create de „*partenerii noștri de dezvoltare*” după maidanul românizator.

Poezia a prins veste în societate, ca monument de artă poetică care, prin măestria artistică, poate fi pusă alături de *Luceafărul* lui Eminescu, iar prin umplutura ei ideinică sentimental-patriotică și rezonanță în societate s-a ridicat deasupra *Luceafărului* eminescian.

La momentul creării (1917), poezia *Limba noastră* a fost o replică aspră a poetului revoltat de dezmățul „oaspeților” nepoștiți din țara vecină și al unor localnici răătăciți, participanți la I Congres al învățătorilor care în dezbaterile problemei naționalizării școlilor din Basarabia, au străduit cu neobrăzare să îndrepte acest proces pe o cale anapoda, în interesul expansioniștilor bucureșteni.

Actualitatea operei lui A.Mateevici ca armă de luptă contra românizării galopante a limbii, învățămîntului și culturii moldovenești a crescut înzecit în zilele noastre.

O satiră dură contra reformării artificiale și absolut fără noimă a limbii și, ca urmare, înstrăinarea de graiul viu al poporului valah, a însemnat și poezia poetului „Unora”.

Iată doar cîteva strofe:

Noi nu ne înțelegem: voi vreți a noastră limbă
S-o înnoiți, surpîndu-i temeiturile vechi
Și noua latinie de-ar fi măcar cam strîmbă,
Vă pare, totuși cîntec, sunîndu-vă-n urechi!

.....

*Noi nu ne înțelegem: din sine limba crește,
Nevoe nu mai are de ajutor străin,
Din sine-și prinde floare, din sine se-nnoește,
Cînd nu-i atingi temeiul veșnic și bătrîn.*

.....
*Noi nu ne înțelegem: dar de-ați simți ca mine
Ce patimi limba trage, dintr-un străin puhoi,
Atuncea n-ați urni-o din temelii bătrîne,
Atuncea, mi se pare, ne-am înțelege noi!*

O valoare istorică netrecătoare pentru filologia moldovenească are și activitatea științifică a poetului. Prin numeroase lucrări în acest domeniu A.Mateevici s-a impus ca cel mai de vază și competent om de știință într-o ramură aproape necercetată, cum este limba slujbelor religioase ale bisericii creștine din Moldova. Și aici găsim o critică caustică la adresa românizatorilor. Cu părere de rău, această activitate fructuoasă și de mare preț a poetului e grijuliu ocolită ca teren minat și dată uitării de intelectualitatea academică de astăzi, cameleonizată și coruptă.

În lucrarea sa *Моменты церковного влияния в происхождении и историческом развитии молдавского языка*, scrisă în limba rusă și publicată în jurnalul bisericesc „*Кишиневские епархиальные новости*”, A.Mateevici scria: „*В сопредельной Румынии, где до недавнего времени богослужение совершалось по тем же церковным книгам, что и у нас в Бессарабии, теперь место этих книг заняли новые, напечатанные латинским шрифтом, на новом созданном филологами-новаторами языке. Язык искажен до последней возможности. Подведен он под шаблон литературного румынского языка и обильно уснащен латинизмами, галицизмами и всякими другими варваризмами западно – европейского происхождения.*

Для народных масс он, разумеется, совершенно непонятен. А на культурного человека производит грустное впечатление полным несоответствием своим богослужебным целям”... (Fragment din publicația pomenită mai sus, apărută în „*Кишиневские епархиальные новости*” N 45, 49, 52, anul 1910), reprodusă în ediția *Алексей Матеевич Избранные*, de Sava Pînzaru, doctor în filologie, Chișinău 1988, pag. 88-117).

Acesta este adevărul curat despre fâlita limbă română, rostit de cîntărețul limbii materne. Adevăr pe care românizatorii l-au sucit, întors pe dos și l-au adus moldovenilor ca să-i șmecherească, înlocuind *șiragul de piatră rară din adîncuri înfundată* cu petre zoioase, strînse de pe șosele străine...

5) *Adevărul tună din letopisețe*
Ca să-l audă surdul și mancurtul.

În cancelaria domnitorilor Moldovei, aflată sub oblăduirea unui dregător special, numit *logofăt*, de regulă, erau încadrați în slujbă cei mai cărturari oameni ai vremii, fruntași intelectuali, iscusiți măeștri în arta scrisului. Anume acești oameni, la porunca domnitorilor, au inițiat scrierea faimoaselor letopisețe și cronici ale Țării Moldovei prin care a fost pusă temelia istoriografiei naționale moldovenești.

Cronicarii moldoveni Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce ș.a., îndeplinindu-și cu cinste datoria de istoriografi ai neamului și statului moldav, și-au demonstrat cu mult har și dărnicie calitățile lor de talentați povestitori și artiști ai cuvântului scris. De aceea, **autorii letopisețelor și cronicilor Țării Moldovei, pe bună dreptate, sînt văzuți și ca primii noștri scriitori, întemeetori ai literaturii vechi moldovenești.**

Prima lucrare istorică de mari proporții în limba moldovenească este *Letopisețul Țării Moldovei* al lui Grigore Ureche (pînă la Ureche letopisețele lui Macarie, Azarie, Eftimie ș.a. au fost scrise în slavona veche--limba oficială a bisericii creștine și cancelariei domnești din acea perioadă). Prin urmare, *Letopisețul* ... are o însemnătate deosebită și pentru istoria limbii moldovenești, mai cu samă, în studierea specificului limbii materne în perioada medievală. Mai mult ca atît, *Letopisețul* ... conține un capitol intitulat *Pentru limba noastră moldovenească*, scris la 1635 (vezi, ediția: Grigore Ureche. *Letopisețul Țării Moldovei*, scoasă de sub tipar la Combinatul Poligrafic Casa Științei "I.V.Stalin", București 1958, pag. 67).

Scurt ca volum (nu depășește o pagină, format mijlociu), articolul pomenit, prin însăși denumirea lui, prezintă o mină cu potențial exploziv colosal pentru toată sușera savantlîcoasă și politică de pe Dîmboviță pe care o poartă bludul prin Europa cu ereziile mincinoase despre "inexistența" limbii și națiunii moldovenești.

Mai subliniem și faptul că marii noștri luminiști din trecut aveau o bogată intuiție și un dar dumnezeesc de proroci. Parcă știau că peste veacuri moldovenii vor fi atacați de o ploaie de bulbuci de cretini obraznici de pe "ambele maluri ale Prutului" cu limba română și cu tot neamul fantasmagoric românesc "născut" de mojiți bărboși cu limba la tribună care la lupoaică supt-au țîță și se trag din Romă-viță!

De aceea, fruntașii noștri din trecut au minat toate împrejurimile cetății moldovenizmului cu fugasuri de mare calibru, acestea fiind semnele de identitate etnică ale neamului: **Moldova, moldovan, limba moldovenească.** Așa, pentru orice eventualitate, ca să-și fragmenteze ciolanele toți acei care vor încerca să se atingă cu scopuri dușmănoase de zidurile cetății.

Toate scrierile din trecut conțin aceste semne: *Letopisețul moldovenesc al lui Eustratie*. *Letopisețul Țării Moldovei*, capitolul *Pentru limba noastră moldovenească* (Gr.Ureche), *De neamul moldovenilor* (Miron Costin), *Letopisețul Țării Moldovei* de la Dabija Vodă...(Ion Neculce) și a.m.d.

Românii au privatizat (furat) întreaga comoară spirituală, făurită în trecut de moldoveni, dar nu și-au dat osteneala să însușească adevărul din acest tezaur fără preț...

6) *Cu transalpina e rudă bună...*

“*Limba transalpină*” sau “*valaho –transalpină*” sînt doar o ipoteză. Lingvonomie presupuse, unul dintre care putea deveni, după logica lucrurilor și tradițiilor lumești, un nume adevărat , tradițional-istoric al limbii poporului țării vecine.

Ce însemnă tradiție lumească? E vorba că la majoritatea popoarelor lumii numele limbii materne provine de la numele etnic și al țării natale.

De pildă: *Rusia-rus-limba rusă*, *China-chinez- limba chineză*, *Franța-francez-limba franceză*, *Moldova-moldovan – limba moldovenească* și a.m.d.

O abatere de la această tradiție o constituie popoarele din fostele colonii căror în mod nelegitim li s-a impus limba colonizatorilor: *Mexica-mexican-limba spaniolă*, *Argentina – argentinian –limba spaniolă*, *Brazilia –brazilian – limba portugheză*, *Canada—canadian—limba engleză (parțial limba franceză)* și a.m.d.

O excepție de unicat, total străină tradițiilor lumești și care nu încapă nici de-a lungul, nici de-a curmezișul în cadrul fenomenelor lingvistice pomenite mai sus, o constituie denumirea limbii poporului *transalpino –valaho-ungrovlaho-munteano-român*. Acesta e numele etnic adevărat al poporului țării vecine, în strictă corespundere cu tradițiile lumești. S-au făcut încercări de a lungi și acest nume straniu.

În anul 2014, un grup de intelectuali din “ țară” a eșit cu inițiativa de a organiza un referendum pentru a schimba actualul nume (mai bine zis, porecla) ”român” pe etnonimul “dac”,propunînd ca și țara în continuare să se numească “Dacia”.

Motivul inițiatorilor a fost, cică, părerea europenilor cum că românii ar fi țigani și că pricina acestei „ofense” ar fi asemănarea grafică a cuvîntului „român” cu etnonimul „rom”.

O santa simplicitas! (O, sfîntă naivitate!)

Mai întîi, e un concept rasial și o ofensă gravă la adresa etniei țiganilor, de care fuduliștii complexați pseudoromâni nu-și dau sama.

Această idee se ventila deschis de mai multă vreme și în presa română...

„În ultimii ani mass-media streină (*Franța, Germania, Ungaria etc.*) a tot propulsat ideea că românii sunt țigani, iar atitudinea cetățenilor față de români

Примечание [A1]:

aflați în vizită în diverse țări occidentale n-a făcut decît să întărească această idee...”

(Vezi: „*The Economist reiterează Țiganiada*”, din „*Cronica Română*”, 14 iulie 1999).

Cum se va numi mîne poporul vecin și ce limbă va vorbi – vom trăi și vom vedea! Însă, cunoscîndu-le năravul măhălenilor noștri, un lucru îl putem spune de pe acum. Vor veni iarăși să ne bată la cap cu noul pseudonume!

7) Sînt doar cîteva exemple din mulțimea de cuvinte (barbarizme) străine luate din *Dicționarul de sinonime*, autor Gh. Bulgăr.

8) *Și te lauzi că-i mănoasă
Limba ta în sinonime...*

Autorul *Dicționarului de sinonime* pomenit se laudă cu bogăția de sinonime în limba română. Răscolind prin arhive, a găsit și un citat potrivit într-o publicație străină pentru a-și argumenta fudulia: “*Foarte bogată în sinonime, în special în sinonime aproximative, bogăție datorită, în mare parte, avalanșei de cuvinte împrumutate (sic! – n.n.) – româna prezintă pentru lexicograf anumite facilități pe care nu le ofera franceza*”..

Nicego sebe zaiavușca!!! Hai, că-i bună și asta! (Vezi, Gh. Bulgăr. *Dicționarul de sinonime* Prefată, pag.8, București, 1995).

Примечание [A2]:

Примечание [A3]:

9) *Ai oscîrbit și moldoveni din Ucraina
Pe vreme de urgie, ca un procler,
Ai tras rafale cu româna
Din pustiul tău în suflet.*

Închipuiți-vă, stimați cititori, o podleancă mai crudă ca asta: în împrejurări de război, cînd moldovenii din Ucraina, zi de zi, zdrobiți sufletește de imaginea caselor în flăcări, mereu aflați în căutarea unui adăpost printre clădirile ruinate pentru a-și salva viața, autoritățile românești au găsit momentul “potrivit” pentru a dezlănțui o campanie diabolică de românzare a Comunității Moldovenilor din Ucraina.

Campania a fost inițiată de însuși Președintele României, Klaus Iohanis care într-o convorbire telefonică cu omologul său ucrainean Volodimir Zelenski, la 1 februarie 2022, i-a cerut acestuia “*soluționarea problemelor legate de dreptul persoanelor aparținînd minorității române (?!), îndeosebi privind protecția lingvistică a etnicilor români...*”

Claus Iohanis și-a expimat speranța că „*partea ucraineană își va corecta hotărîrea despre așa zisă limbă moldovenească, adoptată în luna aprilie*

2021.” I-a mai cerut lui Zelenski „să declare oficial că nu există limba moldovenească.”(?!)

10) *Că Mîntuitorul zămîslise lumea
Nepotrivită la grai și obicei...*

O legendă biblică spune că Dumnezeu , văzînd că oamenii înțelegîndu-se între dînșii, „au hotărît să construiască un turn înalt al cărui vîrf să ajungă la cer...” Si a zis Domnul: *Haidem dar să pogorîm si să amestecăm limbile lor ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul.*

Și i-a împrăștiat Domnul de acolo pe tot pămîntul...” (Vezi, *Biblia* București 1968,pag.20-21)

11) *Neamul tău nu-i teafăr din născare,
E plodul dragostei Absurdului către Minciună,
Nu-i născut de mame- născătoare,
Dar de mojici cu limba la tribună!*

E știut că statul român și pretinsa națiune românească au apărut în urma unirii celor două cnezate dunărene-*Moldova* (o parte din teritoriul istoric al Țării Moldovei-- ținuturile din dreapta Prutului) cu *Valahia, la 1859-1862.*

Și în acest eveniment istoric ”românii” (valahii) s-au deosebit în mod izbitor de toată lumea albă, realizînd o ”unire” care, de fapt , a însemnat o crimă gravă de **etnocid antimoldovenesc.**

Unirea a două sau mai multe țări într-un stat federal comun, o perioadă istorică, n-a fost o raritate pe continentul european. Iar aspirațiile integriste la unele popoare mici au apărut nu atît din dragoste reciprocă a acestora, cît din nevoița crudă dictată de realitatea vremii, în primul rînd, de caracterul relațiilor interstatale pe continent, cînd unele state cu ambiții imperiale, molipsite de bacilul expansionist, se străduiau să răscoiască harta Europei după placul lor, să-și lărgească influența sau chiar propriile teritorii pe sama țărilor mai slabe.

În toate cazurile creării noilor state multinaționale (Iugoslavia, Cehoslovacia, Austro-Ungaria, URSS) țările integrate, alături de organele supreme de guvernămînt federale comune, își păstrau toate formele de autocîrmuire proprii (parlament, guvern), identitatea sa națională, credința, limba, cultura, învățămîntul, tradițiile, istoria și a.m.d.

În constituția federală era prevăzut dreptul fiecărei părți integrate de a eși din federație în baza hotărîrii unui referendum.

Toate aceste prevederi au fost luate în samă și puse la baza unui larg program, elaborat de statele garante a procesului unirii principatelor dunărene

(Marea Britanie, Franța, Rusia, Turcia, Prusia, Austro-Ungaria, Regatul Sardiniei), întrunite la Conferința de Pace de la Paris (1858).

După trei luni de discuții foarte încordate (Marea Britanie, Turcia și Austro-Ungaria s-au pronunțat categoric contra unirii principatelor), statele garante, în cele din urmă, au ajuns la un acord comun, adoptînd un proiect de rezoluție, propus de țara-gazdă (Franța). În linii mari, esența acestuia se reducea la următoarele:

... *“Cele două țări vor purta numele Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei, fiecare cu domn, guvern și adunare legislativă (parlament) proprie, se va înființa Comisia Centrală pentru alcătuirea legilor de interes comun și Curtea de Casație cu sediul la Focșani (Moldova)”*.

Aceste principii ale unirii au fost reproduse și în *Istoria României în date* (București, 1972, pag.205), recunoscute, astfel, de oficialitățile românești ca prielnice pentru statul nou-născut.

Ce unire a măsluit elita politică bucureșteană în realitate?

Procesul pregătirii și însuși actul unirii principatelor înfățișază prin sine un lanț lung de vicieșuguri și șmecherii, unele criminale în esență, inventate cu mult duh mișelesc de clasa politică valahă în cîrdășie cu unioniștii cincicolonști din Moldova, corupți și manipulați nemijlocit de doica bucureșteană (masele largi populare n-au participat nici cu spatele la această farsă butaforică) pentru a înșela statele garante, pe de o parte și poporul moldovenesc – pe de alta.

Scopurile tuturor acestor trășenii deochiate au fost năbădăile egocentriste desfrîdate ale capilor de guvernămînt of Bucarest de a-și asigura hegemonismul deșănțat și toate privilegiile cu puțință în statul nou-născut. Iar cea mai potrivită și ușoară cale pentru a se ghiftui în voe cu toate aceste avantaje era uciderea partenerului de unire cu care, conform prescripțiilor forului internațional, erau datori să-și împartă calîmul hegemonist frățește, juma-la juma...

Vulpoiul viclean experimentat a găsit repede formula și metodele convenite pentru a aduce victima chită la eutonazie și a-și atinge aceste scopuri sataniste.

Nu zăbavă, după „unire” o comunitate etnică de cîteva milioane de moldoveni „s-a înecat” în apele românizmului „de dragul” Făt-frumosului statalist ,cică, unitar și monoetnic!

Trădarea intereselor naționale ale poporului moldovenesc de către hunta cincicolonistă a lui Alexandru Cuza a fost totală. Trei ani la rînd fanfaronada unionistă a fost dirijată, în exclusivitate, de capelmaștrii bucureșteni. Tot ei au dictat nestingherit condițiile, au făcut împărțala drepturilor între țările integrate în statul comun, *pă românăștă*, foarte *echitabil*, după principiul lor șmecheresc: *ție borta, iar mie covrigul!*

La unire au venit două state diferite: Moldova și Țara Românească (în primele decenii ale veac,19 un grup de fuduliști bucureșteni au impus poporului valah porecla, luată din pod ,” român”,iar țara au rebotezat-o cu noul

pseudonime „Țara Românească”), două subiecte stataliste, două popoare, egale în drepturi și absolut independente unul de altul, fiecare avînd în spate istoria sa diferită, zestrea sufletească proprie, adunată de milenii etc.,etc. Adică, specificul său național sub toate aspectele acestuia.

Și iată ce formațiune statală, cică, comună s-a născut sub egida „echitabilă” a dirijorilor bucureșteni: *stat român, capitala Țării Românești—București, nație română, cetățean român, parlament român, guvern român, armată română, limbă română, școală română, istorie a românilor din cele mai vechi timpuri pînă astăzi, Ștefan cel Mare—domnitor român, Dmitrie Cantemir - primul academician român* (fiind ales Academician de Onoare al Academiei de Științe din Berlin), *Moldova—provincie românească și a.m.d și a.m.d.*

În vatra istorică a moldovenilor n-a rămas nici cenușă moldovenească!

Singurul lucru pe care noul stat îl putea oferi popoarelor integrate era cetățenia comună, însă nicidecum nu era în drept să le schimbe și apartenența lor etnică!

În URSS, de pildă, în pașaportul fiecărui cetățean era indicată cetățenia (sovietică) și naționalitatea (moldovan, gruzin, armean etc.). La români și un aborigin de pe insulele Maldive cu pașaport românesc e român de naționalitate, *poet din naștere, cu șapte inimi în peptul de aramă, torochit de năzuințele de veacuri și visul de aur de a se alipi la sînul Patriei-mume, România!*

Din toate punctele de vedere, „unirea” din 1859-1862 a însemnat o nelegiuire cu semne vădite de crimă rasială cu urmări grave de etnocid.

Mai e și o nebunie care nu încapă în judecata unui om teafăr la minte. Pentru că numai niște descreerați, avînd ”increșiturile” scurte și dreptliniare de substanță cenușie din gămălia triumphiulară de pe umeri, numai ce căzuți din pom, puteau crede că pot schimba genotipul etnic al unui popor!

Denationalizarea (demoldovenizarea) și românizarea cumplită a populației moldovenești din România s-a produs în mod nășîlnic, folosindu-se, alături de vrăjile și farmecele șamanilor ideologi români, toate formele și metodele de siluire, forțele de terorizare legionar-fasciste, poliția, serviciile secrete, chiar armata. Toate aceste forme și metode sataniste le-au suferit pe pielea lor proprie și moldovenii din Basarabia sub jugul ocupaționst român.

Standartizarea românească a vieții spirituale a comunităților naționale din România a devenit o idee-fix, o patologie maniacală, cronică și fără leac a clasei politice bucureștene care nu se vindecă nici cu descîntece la babe, nici cu buruene și nici cu îngrijirea celor mai vestiți ”hipocrați” europeni.

Urgia expansionizmului valaho-român s-a ținut scai de moldoveni din cele mai vechi timpuri pînă în zilele noastre.

Astăzi a tăbărit *cu maidanul* satanist în Republica Moldova și s-a apucat de capul ”românilor basarabeni”...

”Moldovenii sunt români !”

Și macar să ascunți harăji pe capul lor ... Politicienii de pe Dâmbovița o țin una și bună! Vorba ceea, prima idee năstrușnică generată de mintea prostului e părerea lui că toți oamenii de pe planetă sînt proști...Moldovenii mai spun că pe cel grebănos mormîntul îl îndreaptă. Să zici că-i așa!

Sîntem creștini și nu le dorim mormînt grebănoșilor unuioniști, cum ei îl doresc neamului nostru, dar o *chilioară* cu gratii la ferestre le-ar fi pe potriva răutății făcute.

Să ne pastrăm curajul că nu le-a rămas mult să huzurească la balul Satanei: o țîră de vrame pînă la alegeri și doi pași pînă la pușcărie...

Numai să fim vigilenți ca să nu-i scăpăm fugind scînteind din călcîe peste hotarele țării.

Că pentru argăție devotată, țara-mumă le-a pregătit castele luxoase și-i așteaptă cu plăcinte calde...

Concluzie. În România politica în sfera națională și relațiilor interetnice a avut o singură tradiție: "unitate de neam" prin totalitarism extremist șovino-mareromânesc, prin denaționalizare și românizare nășilnică a etniilor alogene conlocuitoare, prin xenofobie și intoleranță față de limba, tradițiile și specificul lor național.

(Informații desfășurate și documente la temă, vezi, edițiile autorului acestor rînduri "Istoria unei frății de haram", Chișinău 2018 și "Unirea și evenimentele anului 1918 din Republica Moldovenească în documentele Siguranței și Armatei Române", Chișinău 2018)